

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3738/04
25.08.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Драгана Скока и Душанке Марјановић, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Ружом Урошевић записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "С" А.Д., против решења Министарства финансија Републике Србије, Управе царина ... број ... од године, у правној ствари повраћаја царине и других увозних дажбина, у нејавној седници већа одржаној дана 25.8.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије, Управе царина ... број ... од ... године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице ... број ... од године, којим је одбијен његов захтев за повраћај царине и других увозних дажбина, за робу оцарињену по ЈЦИ-Ј1 број .. од ... године, ЦИ ...

Тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног права и наводи да је неприхватљив став туженог органа да не испуњава услове за повраћај царине после ступања на снагу новог Царинског закона. У конкретном случају ради се о царинском поступку који је започет у октобру 2003. године на који се примењује стари Царински закон, односно одредбе члана 147. став 5. тог Закона, према којима тужилац испуњава услове за повраћај, што је доказао потребном документацијом поднетом уз благовремен захтев. Предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу наводи да у свему остаје при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да Врховни суд Србије тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96) оценом навода у тужби, одговору на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета ове управне ствари произилази да је одбијен захтев тужиоца за повраћај царине и других увозних дажбина због тога што се нису стекли услови за примену одредбе члана 147. став 5. Царинског закона, који је важио до 31.12.2003. године, односно што је роба на коју је плаћена царина извезена после доношења новог Царинског закона, па се има применити нови закон.

Међутим, према оцени Врховног суда Србије, основано се тужбом указује да је приликом доношења оспореног решења погрешно примењено материјално право, односно одредба члана 400. Царинског закона ("Службени гласник Републике Србије" број 73/2003). Наведеном одредбом прописано је да ће царински поступци, који су започети пре дана почетка примене новог закона бити окончани у складу са прописима који су важили до дана почетка примене тог Закона, што значи у складу са Царинским законом ("Службену лист СРЈ" бр. 45/92...7/2003), којим је у члану 147. став 5. прописано да се захтев за враћање плаћене царине и других увозних дажбина, царинарници која је извршила царињење увезене робе, може поднети у року од шест месеци од дана увоза, ако је увезена роба (сировине и репродукциони материјал) употребљена у производњи робе која је извезена у иностранство.

Како, према ставу Врховног суда Србије, плаћање царине и других увозних дажбина и њихово враћање под одређеним условима, представља јединствен поступак, односно враћање плаћене царине представља саставни део јединственог царинског поступка започетог у време важења Царинског закона ("Службени лист СРЈ" бр. 45/92.....7/2003), то се, према одредби члана 400. Царинског закона ("Службени гласник РС" број 73/2003) овај поступак има окончати према прописима који су важили до почетка примене новог закона.

Врховни суд Србије указује да је одредбом члана 152. став 1. тачка 1. новог Царинског закона ("Службени гласник РС" број 73/2003) такође прописана могућност подношења захтева за повраћај увозне царине уколико се докаже да је увезена роба извезена, с тим што захтев подноси носилац одобрења за поступак активног оплемењивања. Одобрење, у смислу одредбе члана 141. наведеног Закона, издаје царински орган на писани захтев лица које врши или организује оплемењивање и одређиве

рок у коме се добијени производи морају извести.

Како је тужилац робу увезао у време важења старог закона, којим није било прописано давање одобрења и одређивање рокова у којима се врши или организује активно оплемењивање, односно извоз робе, применом новог закона у погледу повраћаја царине и других увозних дажбина, наплаћених у време важења старог Царинског закона, тужиоцу је неосновано ускраћено право на повраћај које је прописано у оба закона.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је тужбу уважио и оспорено решење поништио, одлучујући као у диспозитиву пресуде на основу одредбе члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима.

У поновном поступку тужени орган ће на поуздан начин, ценећи све расположиве доказе, утврдити да ли тужилац испуњава услове за враћање царине и других увозних дажбина у смислу одредбе члана 147. став 5. Царинског закона ("Службени лист СРЈ" број 45/92...7/2003) и у складу са тим донети ново, на закону засновано решење, имајући при том у виду да су правно схватање и примедбе суда изнети у овој пресуди обавезни за тужени орган у смислу одредбе члана 61. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 25.8.2005. године, У. бр. 3738/04

Председник већа-судија,

Љубодраг Пљакић, с.р.

Записничар,

Ружа Урошевић, с.р.

За тачност отправка

дц